

Sygn. akt III C 1046/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Wydział III Cywilny,

w składzie: Przewodniczący – SSR Magdalena Głogowska,

Protokolant: Patrycja Frątczak,

po rozpoznaniu w dniu 08 stycznia 2016r. w Szczecinie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko M. S. (S.)

o zapłatę,

I. zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 3.129,83zł (trzech tysięcy stu dwudziestu

dziewięciu złotych i osiemdziesięciu trzech groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 30 września 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 657 zł (sześciuset pięćdziesięciu siedmiu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1046/15

UZASADNIENIE

wyroku w postępowaniu uproszczonym

Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 30 września 2013 roku zażądała zasądzenia od pozwanego M. S. na swoją rzecz kwoty 3 131,86 złotych z odsetkami ustawowymi oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podała, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 lipca 2013 r. nabyła wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., z tytułu świadczonych przez tę spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych. Jak dalej wskazała powódka, pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem – (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, świadczonych i rozliczanych w ramach konta klienta o numerze (...). Podała także, że w toku świadczenia usług powstało po stronie pozwanego zadłużenie, na które składa się kwota 2 855,19 zł należności głównej wynikająca z sumy wartości niezapłaconych faktur VAT oraz kwota 276,67 zł należności skapitalizowanych odsetek ustawowych liczonych od dnia następującego po dniu wymagalności poszczególnych faktur do dnia poprzedzającego złożenie pozwu.

Nakazem zapłaty z dnia 30 grudnia 2013 roku, wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł o obowiązku zapłaty przez pozwanego na rzecz powódki kwoty 3 131,86 złotych wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, co doprowadziło do utraty mocy przez ten nakaz zapłaty. W sprzeciwie podniósł zarzut braku legitymacji procesowej po stronie powoda, zarzut niedopuszczalności dochodzenia roszczenia w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. W uzasadnieniu pozwany podał, iż umowa przelewu wierzytelności z dnia 17 lipca 2013 r. jest nieważna, gdyż została zawarta bez jego zgody, co w konsekwencji skutkuje brakiem legitymacji po stronie powodowej. Pozwany wskazał również, iż nigdy nie otrzymał od pierwotnego wierzyciela wypowiedzenia umowy, ani też wezwania do dobrowolnej spłaty zadłużenia.

Postanowieniem z dnia 15 maja 2015 r. przekazano sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 1 listopada 2003 roku pozwany M. S. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych numer (...) (k. 104-106), na czas nieoznaczony, w ramach konta klienta o numerze (...). Dotyczyła ona numeru końcowego abonenta (...), a wraz z jej zawarciem pozwany zakupił telefon S. (...). W umowie tej zastrzeżono karę umowną w wysokości 850 zł.

Dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 104-106

W dniu 1 września 2005 r. strony powyższej umowy zawarły umowę sprzedaży aparatów GSM w ramach Programu Wymiany Aparatów GSM dla osób fizycznych (k. 107-109), na podstawie której pozwany nabył telefon N. (...), zaś w dniu 27 lutego 2009 r. pozwany oraz pierwotny wierzyciel, w ramach konta klienta o numerze (...), zawarli kolejną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na czas nieoznaczony (k. 110-111), dotyczącą taryfy syberyjskiej 55, na podstawie której pozwany zakupił telefon S. (...).

Pozwany zawarł także z pierwotnym wierzycielem szereg umów oraz aneksów do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych dotyczących numeru (...), w ramach obowiązujących aktualnie u operatora promocji, w tym w szczególności aneks do powyższej umowy z dnia 4 września 2012 r. (k. 148-156), na podstawie którego nabył po promocyjnej cenie aparat telefoniczny N. (...), dokonując jednocześnie przekształcenia umowy na czas nieoznaczony w umowę na czas oznaczony na czas 24 miesięcy licząc od dnia zawarcia aneksu. W regulaminie do powyższego aneksu (§ 10 ust. 2) strony ustaliły, że w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez (...) Sp. z o.o. z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki została zawarta umowa, abonent zobowiązany będzie do zapłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. kary umownej w wysokości, którą strony ustaliły w aneksie na kwotę 2 300 zł, przy czym wysokość kary umownej będzie pomniejszona o proporcjonalną jej wartość za okres od zawarcia aneksu do dnia rozwiązania umowy.

Pozwany M. S. zawierał z (...) Sp. z o.o. także aneksy do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych dotyczące innych numerów telefonów. I tak w dniu 5 kwietnia 2011 r. zawarł z pierwotnym wierzycielem aneks numer (...) (k. 138-145) dotyczący numeru (...), na podstawie którego nabył aparat telefoniczny S. (...), dokonując jednocześnie przekształcenia umowy na czas nieoznaczony w umowę na czas oznaczony na czas 24 miesięcy. W regulaminie do powyższego aneksu (§ 10 ust. 2) strony ustaliły, że w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez (...) Sp. z o.o. z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki została zawarta umowa, abonent zobowiązany będzie do zapłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. kary umownej w wysokości, którą strony ustaliły w aneksie na kwotę 800 zł,

przy czym wysokość kary umownej będzie pomniejszona o proporcjonalną jej wartość za okres od zawarcia aneksu do dnia rozwiązania umowy.

W dniu 4 marca 2010 r. pozwany zawarł natomiast z (...) Sp. z o.o. aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci Plus dotyczący udziału w Promocji ANZ dla osób fizycznych – „Zostańmy Razem – Plus dla Ciebie – po prostu taniej”(k. 119-122), dotyczący numeru (...). Aneksem tym pozwany dokonał jednocześnie przekształcenia umowy w umowę na czas oznaczony na czas 12 miesięcy. W regulaminie do powyższego aneksu (§ 10 ust. 2) strony ustaliły, że w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez (...) Sp. z o.o. z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki została zawarta umowa, abonent zobowiązany będzie do zapłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. kary umownej w wysokości, którą strony ustaliły w aneksie na kwotę 200 zł, przy czym wysokość kary umownej będzie pomniejszona o proporcjonalną jej wartość za okres od zawarcia aneksu do dnia rozwiązania umowy.

W dniu 21 kwietnia 2011 r. pozwany zawarł natomiast z (...) Sp. z o.o. aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci Plus dotyczący Sprzedaży Aparatów w ramach Programu Wymiany Aparatów dla osób fizycznych „Plus prywatnie dla stałych Klientów (k. 124-129), dotyczący numeru (...). Aneksem tym pozwany dokonał jednocześnie przekształcenia umowy w umowę na czas oznaczony na czas 24 miesięcy. W regulaminie do powyższego aneksu (§ 10 ust. 2) strony ustaliły, że w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez (...) Sp. z o.o. z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki została zawarta umowa, abonent zobowiązany będzie do zapłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. kary umownej w wysokości, którą strony ustaliły w aneksie na kwotę 1 000 zł, przy czym wysokość kary umownej będzie pomniejszona o proporcjonalną jej wartość za okres od zawarcia aneksu do dnia rozwiązania umowy.

Dowód: umowy k. 107-111, 118-123, 131, 147, dowód wydania k. 112, faktura VAT k. 113, załączniki k. 115, 117, oświadczenia k. 115-116, aneksy k. 124-129, 132-146, 148-166

Dnia 6 października 2012 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawiła fakturę VAT nr (...) (k.85), w której stwierdziła zobowiązanie pozwanego w wysokości 593,61 złotych z tytułu abonamentu oraz usług telekomunikacyjnych w okresie od 5 września 2012 r. do 4 października 2012 r. Dług miał być płatny do 22 października 2012 roku. Z faktury tej powódka dochodzi niniejszym pozwem kwoty 420,93 zł.

Dnia 6 listopada 2012 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawiła fakturę VAT nr (...) (k. 87), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego w wysokości 250,61 złotych z tytułu abonamentu oraz usług telekomunikacyjnych w okresie od 5 października 2012 r. do 4 listopada 2012 r. Dług miał być płatny do 20 listopada 2012 roku.

Dnia 6 grudnia 2012 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawiła fakturę VAT nr (...) (k. 89), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego w wysokości 18,65 złotych z tytułu abonamentu oraz usług telekomunikacyjnych w okresie od 5 listopada 2012 r. do 4 grudnia 2012 r. Dług miał być płatny do 20 grudnia 2012 roku.

Dnia 7 stycznia 2013 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawiła fakturę VAT nr (...) (k.92), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego w wysokości 2 165 złotych z tytułu naliczonych pozwanemu kar umownych, którymi został obciążony z uwagi na niedotrzymanie warunków promocji. Jak wynika z rozliczenia konta (k. 94) naliczone kary umowne wynikają z niedotrzymania warunków promocji dotyczących numerów (...) – kwota 96 zł, (...) – kwota 1 909 zł, (...) – kwota 160 zł.

Dowód: faktury VAT k. 85, 87, 89, 92, rozliczenia konta k. 86, 88, 91, 94, rozliczenia bieżących opłat k. 90,93

Dnia 17 lipca 2013 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarła z powódką umowę przelewu wierzytelności, mocą której przeniosła na powódkę wierzytelności wynikające z opisanych wyżej faktur VAT.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 82-84

Pismem z dnia 10 września 2013 roku powódka wezwała pozwanego do zapłacenia na swoją rzecz kwoty 2 855,19 złotych.

Dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 69-70

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w przeważającej części.

Powódka wywodziła swe roszczenia z zawartych z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powództwo zostało oparte także na dyspozycji wynikającej z art. 471 k.c. oraz art. 483 § 1 k.c. Zgodnie pierwszym z nich dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z drugim można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna).

Mając na uwadze, iż powódka wywodziła swoje roszczenie oraz prawo do występowania w niniejszym postępowaniu z zawartej z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 lipca 2013 r. oraz mając na względzie zarzut pozwanego co do nieważności tej umowy, należało w pierwszej kolejności rozstrzygnąć kwestię ważności umowy cesji, gdyż w przypadku uznania braku legitymacji czynnej strony powodowej, powództwo podlegałoby oddaleniu bez potrzeby badania kwestii istnienia samej wierzytelności.

W ocenie pozwanego umowa przelewu wierzytelności zawarta między powódką a pierwotnym wierzycielem była nieważna, gdyż nigdy nie wyraził on zgody na jej zawarcie.

Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z art. 509 § 1 kc, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, przy czym – stosownie do art. 509 § 2 kc - wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W myśl art. 510 § 1 kc, umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Z powyższego wynika, iż wierzyciel pozwanego – spółka (...) – była uprawniona do przeniesienia wierzytelności wynikających ze wskazanych wyżej tytułów na powódkę, bez zgody pozwanego mocą zawartej z nim umowy sprzedaży wierzytelności, a co miało miejsce 27 lipca 2013 r. i na okoliczność czego powódka przedstawił stosowny dowód w postaci tej umowy wraz z wyciągiem z załącznika do niej, a którego wiarygodności pozwany nie kwestionował.

Uwzględnić jednak należy, że warunkiem skuteczności umowy cesji jest istnienie samej wierzytelności, należało zatem zbadać czy powódka zdołała wykazać dochodzone pozwem roszczenie. Zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu, wynikającą z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W takiej sytuacji powódka winna była wykazać, że pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. stosowne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz wysokość wynikających z nich należności.

W ocenie sądu bezsporne było zawarcie między (...) Sp. z o.o. w W. z pozwanym umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, gdyż pozwany w zasadzie faktu tego nie kwestionował. Nadto okoliczność ta wynika z przedstawionych przez powódkę umów dla trzech numerów końcowych pozwanego.

Wysokość zobowiązania pozwanego z tytułu świadczenia na jego rzecz usług telekomunikacyjnych wynika natomiast z samych umów, warunków ofert promocyjnych, jak również z faktur VAT nr (...) w wysokości odpowiednio 593,61 zł(z której powódka dochodzi kwoty 420,93 złotych), 250,61 złotych, 18,65 złotych, a zatem łącznie 690,19 złotych.

Wobec przedłożenia przez powódkę umów łączących pozwanego z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, należało przyjąć iż powódka wykazała istnienie obowiązku zapłaty przez pozwanego kwot z tytułu świadczenia na jego rzecz usług telekomunikacyjnych, a wynikających z powyższych faktur VAT. Pozwany M. S. nie przedłożył natomiast żadnego dowodu, na okoliczność uregulowania tych należności względem powódki bądź pierwotnego wierzyciela.

W toku procesu powódka dochodziła także roszczenia wynikającego z tytułu naliczonych kar umownych w łącznej kwocie 2 165 zł, a opisanego w fakturze VAT nr (...). Naliczone kary umowne wynikały z niedotrzymania przez pozwanego warunków promocji dotyczących następujących numerów (...) – kara umowna w kwocie 96 zł, (...) – kara umowna w kwocie 1 909 zł, (...) – kara umowna w kwocie 160 zł. Kwoty te wynikają z następujących aneksów do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych między (...) Sp. z o.o. a M. S.:

- kwota 96 zł z aneksu z dnia 5 kwietnia 2011 r. (k. 138-145) dotyczącego numeru (...), w którym strony przewidziały maksymalną wysokość kary umownej na kwotę 800 zł,

- kwota 1909 zł z aneksu z dnia 4 września 2012 r. (k. 148-156) dotyczącego numeru (...), w którym strony przewidziały maksymalną wysokość kary umownej na kwotę 2 300 zł,

- kwota 160 zł z aneksów z dnia 4 marca 2010 r. (k. 119-122) i 21 kwietnia 2011 r. (k. 124-129) dotyczących numeru (...), w których strony przewidziały maksymalną wysokość kary umownej na kwoty odpowiednio 200 zł i 1000 zł,

Zgodnie z treścią § 10 ust. 2 regulaminów świadczenia usług telekomunikacyjnych do powyższych aneksów, w przypadku jednostronnego rozwiązania umów przez abonenta lub przez (...) Sp. z o.o. z winy abonenta przed upływem terminu na jaki została zawarta umowa, abonent zobowiązany będzie do zapłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. kary umownej w wysokości, którą strony ustaliły w tych aneksach, przy czym wysokość kary umownej będzie pomniejszona o proporcjonalną jej wartość za okres od zawarcia aneksu do dnia rozwiązania umowy. Jak wynika ze znajdujących się w aktach sprawy faktur VAT pozwany zalegał pierwotnemu wierzycielowi z zapłatą abonamentu, wobec czego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością miała prawo rozwiązać z pozwanym powyższe umowy z jego winy, a tym samym uprawniona była do obciążenia go opisanymi wyżej karami umownymi. Pozwany natomiast nie przedstawił żadnego dowodu, z którego wynikałoby, iż zobowiązanie to spełnił.

W toku procesu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Oznacza to, że roszczenie powoda z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych przedawnia się z upływem 3 lat od dnia wymagalności. Niemniej jednak należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Oznacza to, że wniesienie pozwu do sądu przerywa bieg terminu przedawnienia. Powództwo w niniejszej sprawie zostało wniesione 30 września 2013 roku a dotyczyło roszczeń wymagalnych w okresie od 23 października 2012 do 22 stycznia 2013 roku, a zatem wniesienie powództwa dotyczyło roszczeń nieprzedawnionych.

Żądanie objęte pozwem dotyczyło także skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w spełnianiu poszczególnych świadczeń. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Roszczenie to powstaje z chwilą popadnięcia dłużnika w opóźnienie w spełnieniu świadczenia i jest niezależne od przyczyn opóźnienia oraz powstania szkody po stronie wierzyciela. Zważywszy na to, że świadczenie wynikające z faktury nr (...) w wysokości 420,93 złotych winno zostać spełnione do 22 października 2012 roku, przeto do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa skapitalizowana wartość odsetek ustawowych za opóźnienie wyniosła 51,27 złotych. Świadczenie wynikające z faktury nr (...) w wysokości 250,61 złotych winno być spełnione do 20 listopada 2012 roku, a zatem do dnia

poprzedzającego wniesienie powództwa skapitalizowana wartość odsetek za opóźnienie wyniosła 27,94 złotych. Świadczenie wynikające z faktury nr (...) w wysokości 18,65 złotych winno zostać spełnione do 20 grudnia 2012 roku, przeto wartość skapitalizowanych odsetek za opóźnienie za okres poprzedzający wniesienie pozwu wyniosła 1,88 złotych. Świadczenie wynikające z faktury nr (...) w wysokości 2 165 złotych winno być spełnione do 21 stycznia 2013 roku, a zatem do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa skapitalizowana wartość odsetek za opóźnienie wyniosła 193,55 złotych. W takim stanie rzeczy łączna wartość odsetek za opóźnienie wyniosła 274,64 złotych, a wraz z zobowiązaniem głównym wartość roszczenia wyniosła 3 129,83 złotych.

Stan faktyczny w sprawie sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przywołanych w uzasadnieniu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd uznał powództwo za uzasadnione w przeważającej części tj. co do kwoty 3 129,83 zł wobec czego orzekł jak w pkt I sentencji, oddalając powództwo w pozostałej części tj. co do kwoty 2,03 zł, o czym orzekł w pkt II sentencji wyroku.

Zgodnie z regułami ogólnymi obowiązującymi w postępowaniu cywilnym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (art. 98 k.p.c.). Stosownie do treści art. 108 § 1 k.p.c. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. W razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Wobec faktu, iż z dochodzonej pozwem kwoty 3 131,86 zł powódka uległa jedynie co do kwoty 2,03 zł, należało na pozwanego włożyć obowiązek zwrotu wszystkich kosztów.

W świetle art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony, zaś przepis ten z mocy art. 99 k.p.c. stosuje się do kosztów procesu poniesionych przez strony reprezentowane – tak jak w niniejszej sprawie – przez radcę prawnego. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. kreuje zasadę kosztów niezbędnych i celowych, zobowiązującą stronę przegrywającą do zwrotu przeciwnikowi procesowemu tych poniesionych faktycznie kosztów procesu, jakie były niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Podstawę prawną, w oparciu o którą określono wynagrodzenie radcy prawnego reprezentującego stronę pozwaną stanowiły uregulowania zawarte w § 2 ust. 2 i § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Pierwszy z ww. przepisów przewiduje, podstawę zasądzenia opłaty za czynności radców prawnych z tytułu zastępstwa prawnego stanowią stawki minimalne, o których mowa w rozdziałach 3 - 4. Natomiast drugi z wymienionych przepisów stanowi, iż stawką minimalną przy wartości przedmiotu sprawy w granicach od 1.501,00 zł do 5.000,00 złotych jest kwota 600,00 złotych. Taką też wysokość kosztów zastępstwa procesowego uwzględniono przy rozstrzygnięciu o kosztach postępowania, gdyż wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie, a także rodzaj sprawy, stopień jej zawikłaności i niezbędny nakład pracy pełnomocnika pozwanego nie uzasadniają przyznania wyższego wynagrodzenia. Jednocześnie należy zasądzić kwotę 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa udzielonego radcy prawnemu oraz kwotę 40 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu.

Z tych względów należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 657 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzeczono w pkt III sentencji niniejszego wyroku.